

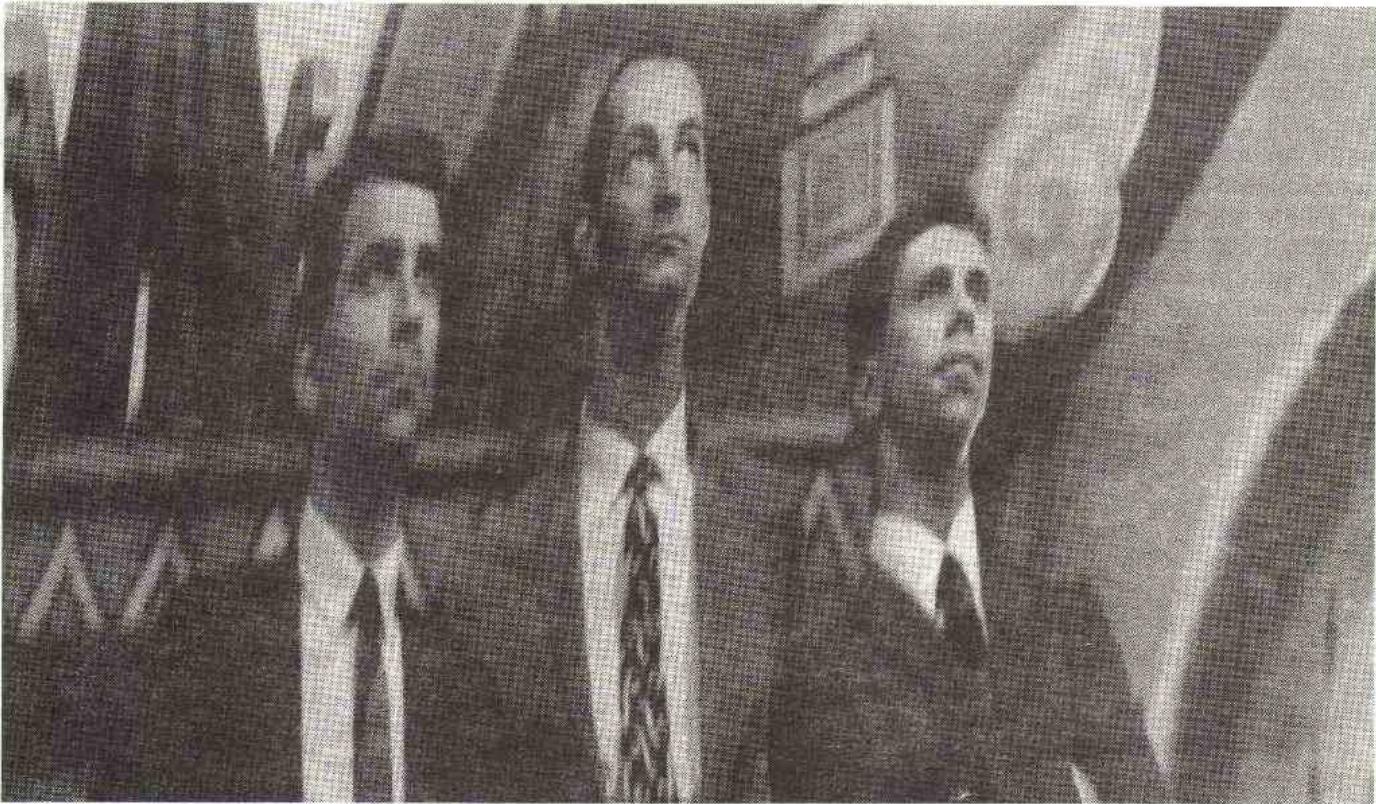
vokno V ihu

7. 8. 1990

vokno

Bolzanova 7
110 00 PRAHA 1
tel: 22 47 53

25

F

Mrtvola na pitevním stole aneb hudba jako problém

Kdyby byl svět JASNÝ, nebylo by umění, říká Albert Camus. Přesto je dnes umění z velké části ztělesněním opaku - jakoby vše bylo jasné, jednoduché, neproblematické. Z masmédií se před i po 17. listopadu stále a nezadržitelně valí zesterilizovaná slizovitá hmota, která se snaží vecpat do všech pórů, jimiž svět dýchá. I jen samotně slovo "problém" není nikdy nějakou (mrtvou) věcí, ale jen stavem napjatého očekávání. V něm je vše před námi, a žároveň nás vše předchází tak, že slova, gesta, věci i artefakty ztrácejí (řečeno s M. Faucaltem) "expediční formu". Tato nevýslovnost věcí pramení z toho, že samotný "problém" je zakotven v čase, který vlastně není a který ještě neznáme - tím časem je nekvantifikovatelná budoucnost.

Díky čemu však trochu hudebně informovaný posluchač ví, o čem je řeč, když se vysloví slova jako hard rock, jazz

A

T

rock, heavy metal či pop? Právě skrze jiný čas, neboť tyto různé hudební stylы již nepřicházejí z problematické budoucnosti; existují už v čase existenciální "vyjasněnosti". Přicházejí víc z minulosti než z budoucnosti. Nejen v politice jsou konsolidační období. I v hudbě lze nalézt např. skladatelské postupy, které byly prověřeny letitou hudební konsolidací. Přesto počátky mnohých, nedávno vzniklých hudebních stylů, byly nevyjasněné a problematické. Stačilo však rychlé moderní tempo postindustriální spotřební společnosti a situace se radikálně vyjasnila. Co se zpočátku jevilo jako problematické, se postupně stalo tak "jasné", že v sobě už později nenašlo žádného pochopení pro existenci "problému".

A tak je skoro zázrak, když v současném, takřka neproblematickém hudebním dění se člověk setká s hudební událostí, která nemá "vyjasněnou" existenci, která žije tím, co ji neustále předchází a vlastně tím provokuje a nutí ke stále novým inovovaným výbojům. Kanadské alternativní trio FAT vycházející formálně z klasického

rockového obsazení – bicí Phil Giborski, baskytara (pražcová i bezpražcová) Jeff Noble, el. kytara Eric Rozenzveig se nám představilo poprvé v Praze 26. 7. 'U Zábranských' jako první akce nové agentury RACHOT. Po dlouhé době, kdy do Prahy přijížděli ze zahraničí kapely, které mají hudební existenci 'vyjasněnou' – Saxon, Cassandra Complex, Sugarcubes – přijela skupina konečně 'problematická'. Ani způsob hry na kytaru (např. Eric Noble výjimečně používá plektrum, častěji jezdí po strunách malým tranzistorovým rádiem, různými kovovými předměty včetně kravského zvonce; obdobně tak činí i baskytarista Jeff Noble), ani celkový sound kapely nezapadal do vyjasněných poloh rockové hudby. I když informační leták o FAT napsal, že jsou stylově spíše sprízněni s Fredem Frithem, Eliotem Sharpem a kapelami jako Power Tools, Massacre, Butthole Surfers či Borgetmagus, právě poslední dvě skladby, které si nadšené publikum vypískalo jako přidavek, svou hudební uvolněností ukázaly, jak se hudba FAT lehce přenáší přes označení rock nebo free jazz, aby si našla spíš místo někde mezi 'kultivovaně hraným hlukem' a 'precizní hudební tříšti'. Základní tektonika byla určena přesnou a zároveň i hypnoticky emocionální minimalistickou rytmickou hrou bubeníka Phila Giborského (silně připomínající dobře známou minimalistickou skladbu Steve Reicha – 'Drumming', byl hranou 'problematicky', tzn. méně 'jasným' stylem). Teprve nad ní se vrstvila atypická kytarová 'sóla'. O to víc této precizní hudební tříšti napomohlo prostředí malého klubu, kde nebyly žádné reflektory, které by se snažily cosi 'osvětlit'. Naopak hudební vibrace čas od času samy uvolňovaly žárovky na stropě, které se v hudebním rachotu neslyšně rozbitíly o zem. Zvláštní vibrace se dostavily, když do hry vstoupil opilý pankýš, který zaútočil na kytaristu. Hudebníci nepřestali hrát, jen Eric Rozenzveig emocionálně namířil kytaru jako zbraň na útčníka a agresivně zaútočil do strun tak, že vibrace rozprostřené v prostoru se okamžitě zhustily do jednoho místa, namířené jedním směrem. A snad jenom celková nepřítomnost vědomí a tudíž i apercepce hudby zachránila útočníkovi život. FAT totiž není rocková kapela, je něčím víc, je to 'problematická' kapela. Ačkoliv FAT pocházejí z kanadského Ontario, delší čas žijí v Barceloně nebo v Maroku. Na festivalu ve VICTORIAVILLE v roce 1988 se stali hlavní kudelní událostí. Vydali dvě LP – 'Play For You' a 'Hit', obě distribuovány společností RECOMMENDED RECORDS.

2. 9. vystoupí FAT na festivalu 'Hop and Rock festival' v Žatci – účastní se i 'Volume Unit', 'Mad Romeo' ze západního Berlína, 'Už jsme doma' a další. 16. 9. vystoupí FAT na Deltě spolu s Durmanem a Posejpalem.

Mirek Vodrážka

Rány do těla

dostali v polském městě Andrychow členové skupin RÁNY TĚLA a TROJKA. 6. 7. přijeli na pozvání svého polského přítele a měli vystoupit v místním kulturním domě. Jak jejich odyssea dopadla jsem se dozvěděl od Jakuba Peináře z výše zmíněných Ran těla.

VOKNO: Jak se lidem líbilo vaše vystoupení?

JAKUB: Nijak. My jsme vůbec nevystoupili. Jak totiž pořadatelé viděli naše nástroje, hlavně svářecku, elektrickou rozbrušovačku a tyče industriální TROJKY, doplněně vyholenou hlavou Lukáše Hraběty a do půlky vyholenou hlavou Jáchyma Kaplana, řekli, že koncert se konat nebude, jelikož očekávali něco jiného.

V: A co smlouva?

J: Smlouvu jsme neměli, přijeli jsme jen na pozvání našeho kamaráda.

V: Tím teda všechno skončilo?

J: Teprve začalo. Byli jsme dost nasraný, ale nedalo se nic dělat. Zase jsme všechno naložili do čtyřmístného Tudora táborský TROJKY a domluvili se, že nás všechny vezmou na výpadovku, kde začneme stopovat. Tak si nás deset nalezlo do auta pro čtyřu a vyrazili jsme k dálnici. Za městem nás zastavil polský policajt a po řidičovi chtěl papíry a pas. My jsme poznali, že pro šest lidí je s jízdou konec, a tak jsme vylezli a šli dál pěšky. Za chvíli proti nám vyjelo pár polských antonů a my se různě rozešli, některý do pole, jiný do lesa atp...

V: Co policajti?

J: Všechny nás naložili do antonů a odvezli do cépézetky (cela předběžného zadržení).

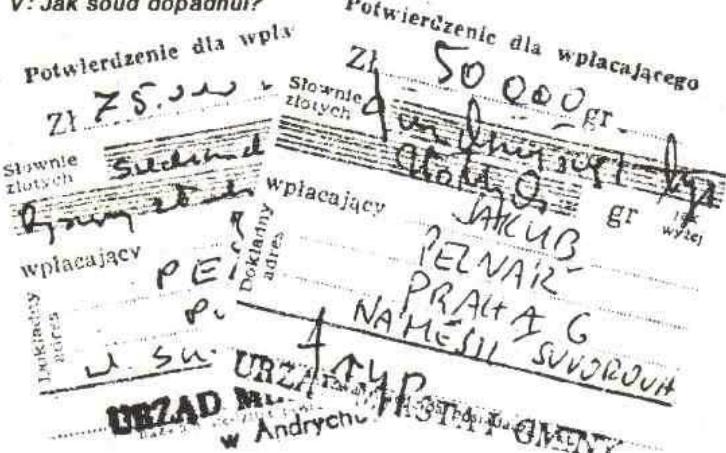
V: Proč?

J: že prej někdo z nás odmítl ukázat pas. To byl nesmysl, protože po nás doklady nikdo nechtěl, akorát po řidičovi. Tam jsme strávili noc a na druhý den nás odvezli k soudu.

V: Zádali jste, aby informovali českou ambasádu?

J: Jasné, oni říkali samozřejmě, jistě, ale nakonec je nesehnali ani za ty tři dny. U soudu překládal nějaký zaměstnanec jejich národního výboru, který uměl česky. Mimo jiné říkal, že byl u nás naposledy za vlády skvělého Husáka.

V: Jak soud dopadnul?

J: Všechni jsme byli odsouzeny ke 125 dnům vězení.

V: Za to, že jste domněle neukázali pas?

J: Jo. Nebo prej musíme zaplatit pokutu ve výši 1000 zlotých za každý den basy. To znamenalo na osobu 125 000 zlotých. Na koruny asi 500 Kčs.

V: Měli jste s sebou také peněz?

J: Samozřejmě, že ne. Oni nám řekli, že si je musíme do hodiny a půl sehnat. Zajeli jsme teda za tím naším známým a jeho matka nám půjčila asi 500 000 zlotých a zbytek jsme vyměnili za naše koruny.

V: Po zaplacení vás pustili?

J: Jo, museli jsme okamžitě odjet do Prahy.

V: Jak se k vám policii chovali?

J: Agresivní nebyli, jenom dávali najevo svou moc řečma, že tam taky můžeme být deset let a podobně. Jídlo nám v cépézetce nedali, museli jsme jist z vlastních přivezených zásob.

V: Díky za rozhovor.

Jak je viděl, není to stále ani v Polsku s rockovou kulturou jednoduché. Myslím, že k této události není třeba žádného komentáře.

Štěpán Kol

Jak dál ? o jednom koncertě...

Vždycky, když čtu, jak se některý undergroundový koncert vydařil (nebo nevydařil), začínají ve mně pomalu převládat zvláštní pocity, umocněné vlastní zkušeností z pořádání podobných akcí. Jejich účelem sice teď už není semknutí se v boji proti bolševikovi (byl touto pochybnou formou), jak tomu bývalo, ale udržení tradice přátelských setkávání a hlavně potvrzení názoru, že stále máme proč udržovat vzájemnou symbiózu...

Ale abych se vrátil k tomu mému pohledu, pohledu "zevnitř" – koncert začíná v šest, je půl a kapely i zvukař se zatím neobjevují. Nervozita se stupňuje, neboť jsou rozesány desítky pozvánek do nejrůznějších míst v republice. Konečně zvukař dorazil a sjízdějí se i muzikanti, zatímco u výčepů je v tuto dobu už pořádně nabito. I proto úvodní slovo zaniká v halasu na sále a cinkotu prázdných půllitrů. Kapely hrají, střídají se, parket pod nimi se zaplnuje křepícími divochy. A tak se pomalu ukrajují hodiny ze společného večera, prostřídaného hovorem, pivem a koňákem. Pofadatel zatím usilovně přepočítává vybrané peníze, zdali mu vybyde na honorář a cesták hudebníkům, na zaplacení sálu a čísnička, aby to vydržel ještě chvíli, na zvukáře, na škodu, která přinejmenším vznikne rozmlácením několika půllitrů. Jak se tak nemůže dopočítat, trochu ho štve snaha těch lidí, kteří se snaží dostat dovnitř zdarma a donutit tím pořádajícího, aby schodek vzniklý touto bezohledností doplatil ze své kapsy. Proto obyčejně následuje druhé vybíráni do krabice od nanuků a dvoukorun či pětikorun přece jen přibýde. To už bývá před půlnocí a ačkoliv ještě mají hrát dvě tři kapely, většině posluchačů už je jedno, kdo hraje a pokud už nespí, je pro ně podstatné, že se ozývá trocha toho rachotu, byl by to byl Katapult. S omouvou smekám výjmikám, které produkce na pódiu skutečně zajímá. A tak se koncert chýlí ke konci, třetina lidí na sále spí a nehodlá jej opustit, zbytek, který sice nespí, ale po ničem jiném netouží, se pojednou začne zajímat, jak je zajíštěn nocleh. Byl na pozvánce je zdůrazněno: spacák s sebou, většina ho samozřejmě nemá. A tak pořadatel pomáhá stěhovat aparaturu, do bicích pořád někdo tlouče, čísnička po stôl ubezpečuje, že skutečně už všechni vypadnou a to sklo mu samozřejmě zaplatí, omlouvá se kapelám, že dostanou méně, než slíbil, budí opilce, kteří se vzápěti urážejí a rozhodně se nechtějí obléžovat někam jinam (většinou do pořadatelova bytu, kde svoji neposedností trochu vypláší sousedy), doufá, že na druhý den nebude muset těm, co všechno propili, půjčovat na další piva a na cestu a tak si vlastně uvědomuje, že z koncertu tak dobrý pocit nemá, zatímco několik rozjetých vytrvalců mu vyčítá, že se končí tak brzo.

Prrrr! To už snad zní až příliš pesimisticky. Ovšem obávám se, že k pesimismu mám po průběhu posledního koncertu skutečně blízko. V oparu zkonzumovaného alkoholu a dlouhé řady nepřetržitých průserů, mě přepadá bezútěšný pocit marnosti a zlzáty původní smysluplnosti a významu našeho dřívějšího "chození do hor" za slovem. A navíc jsem přesvědčen, že takovým průběhem se vyznačuje naprostá většina undergroundových sešlostí, zejména co se týká množství piv a rumu. Přitom kolem nás jsou desítky skvělých kapel...

Nejlepší pocit mám kupodivu z přístupu samotných muzikantů k tému skutečnostem. Chtěl bych prolo využít tohoto místa k tomu, aby jim poděkoval za to, že projevili také benevolence a pochopení k těm všem problémům, kterým byli při hraní v Lounech vystaveni, a to naprostě každé z kapel: Aku-Aku, Beatové družstvo Sokolov, Betlem's Stars Going in the Skyes, Bradavice, Drsoň, Fabrika, Fámuła, Garáž, Hokr, J. S. V., Litinovej Pepa & průmyslovej plyn, Nashville rock'n'roll orchestra, 19, Orchestr Bissex, Požár mlýna, Smutní potápěči (ti dokonce dvakrát!), U Bakusů, Už jsme doma; včetně přátel, kteří svým vyslojením zpestřili průběh jednotlivých večerů, a to pánům Viktoru Haitovi, Heřmanu Chromému, Ivanu Jirousovi, Vládovi Kouřílovi, Ivo Pospišilovi a Karlu

Srpoví. Z tohoto výčtu je myslím evidentní, že program byl opravdu sestavován kvalitně.

Přesto by předchozí řádky měly posloužit i jako omluva těm, kteří se v Lounech nelíbilo a na vysvětlenou ostatním, proč už další pozvánku na undergroundový session (nepřemýše-li mě opět ta stará sentimentalita) pravděpodobně nedostanou.

Aneb: vše, co jsem dělal, dělal jsem rád...

Vláda "Lábus" Drápal

Pár slov z redakce

Vážení čtenáři, právě pročítáte poslední číslo rozšířených Voknovin, které je zároveň nultým číslem bulletinu **KONTRA**, jež začne s týdenní pravidelností vycházet od září tohoto roku. Jsou nám známy veškeré nedostatky týkající se především pravidelnosti a včasnosti doručování Voknovin, a právě z těchto skutečností jsme vycházel při sestavování optimálního distribučního zabezpečení budoucího bulletinu **KONTRA**. Od září tedy budou předplatitelé dostávat bulletin pravidelně a včas a rubrika "Klerak zabít čas..." bude sestavována od takového data, aby se uvedených akcí mohli zúčastnit všichni čtenáři. Ale protože výjmka potvrzuje pravidlo, tak se i v tomto kalendáři hudebních a jiných akcí objeví jednou za čas zpráva, kterou získáme na poslední chvíli a jejím otištěním umožníme zúčastnit se ji alespoň pražským čtenářům.

KONTRA bude sledovat dění především v té oblasti kultury, která se pravděpodobně nikdy nestane (kéž by!) potravou pro tisícílavé davy konzumentů a jejímž autorům a interpretům půjde vždy spíše o hledání nových forem, výrazů a cest, než o dolarový úspěch a sním spojenou komercí. I když opět podotýkáme, že výjmka potvrzuje pravidlo.

Bulletin **KONTRA** si můžete předplatit do konce kalendářního roku 1990 tak, že zašlete složenkou do konce srpna 50 Kčs na adresu redakce Vokna, kde zároveň sídlí i redaktori **KONTRA**: Bolzanova 7, Praha 1, 110 00. V ceně předplatného je zahrnuto i poštovné. Samotný výtisk **KONTRA** bude stát 150 Kčs. V redakci bude k dispozici jen zanedbatelná část nákladu. Proto se obracíme i na ty čtenáře, kteří si dříve kupovali Voknoviny přímo u nás, aby si nový bulletin raději předplatili. Pro zájemce z řad soukromých knihkupectví a agentur uvádíme, že jejich žádosti o zaslání většího množství výtisků budou rovněž projednány, spolu s rabalem, do konce srpna.

Čtyři opravy ve VOKNĚ č. 18

- neuveden autor výborného překladu ukázky z románu Williama Burroughse "The Naked Lunch" Josef Rauwolf.

- v tiráži neúmyslně opominut bývalý spolupracovník redakce, jež měl na konečné podobě tohoto čísla jeden z největších podílů – korektor Igor Šalanský. Touto cestou mu také děkujeme.

- na nabídkovém listu edice VOKNA chybí jeden velice zajímavý titul, jehož vydání se připravuje. Jedná se o dosud v češtině nepublikované básně Allen Ginsberga (nenajdete je ani v obsáhlém výboru, jež letos v létě vydal Odeon) a máte – li o ně zájem, připište na nabídkový list titul: Allen Ginsberg – výbor z poezie.

- na témže nabídkovém listě je chybě uveden termín odeslání předplatného na další tři čísla časopisu **VOKNO** (19, 20, 21). Částku 120 Kčs můžete zasílat na adresu redakce až do konce září 1990.

Děkujeme za pochopení i nepochopení.

Co je to za lidi ?

co se tváří, že nikdy neprděli
(a potom ve skrytu potemnělých sálů
vypouštějí tiché pšouky
a přitom se pohoršeně rozhlížejí ?!
(co je to za lidi ?!?)

Vznesený dotaz je zároveň mottem posledního, ale hlavně prvního koncertního projektu EMANA E. T., kterého do téhoto chvíle znali příznivci bigbítu jen z bubenického postu u Hudby Praha. O tom, že se jedná o mnohem zajímavější postavu naší hudební scény, se mohli přesvědčit v době staroměstských "klubových" demonstrací, k jejímuž zdárnému konci napomohl EMAN E. T. svou nezvyklou hudební produkcí. Vystupuje úplně sám, podporován jen

kazetovým magnetofonem. Hlavními atributy jsou, vedle přednatočené hudby, vizáž šílence a tomu odpovídající vokální projev. Ve středu 11. 7. spolu s Majklovým strýčkem zahrál 'nejkompetentnějším' – ministru kultury a řediteli OPBH přímo pod jejich okny. A právě toto dvě vystoupení dala základ k následujícímu rozhovoru.

VOKNO: Má to, co jsem viděl, nějaké hlubší kořeny? Kde jsi k hudbě vůbec přišel?

EMAN: Ve skrytu potemnělého panelákového pokoje v sedmdesátém třetím roce. Pustil jsem si Siejdy, pak Sabaty a zjistil, že to je vono. Uchopil jsem pleťací jehlice a během dalších deseti let jsem jíma zdevastoval nábytek, bezpočet plastikových kýblů a polštářů. Pak jsem si koupil první buben a okamžitě jsme s kámošema založili kapelu. Pokřtili jsme ji na JOGURT BB a odehráli s ní tři "svatby" a jeden parník. Dneska se jmenujou PŮVODNÍ BUREŠ a z "reggae and new wave" se preorientovali na tzv. "kozí dech sound". No, potom jsem dostal takovej pocit frustrace – že nesedím na jevišti a lidi mi neplácej. To bylo někdy v osmdesátém čtvrtym. Hrozně jsem baštil celou novou vlnu a nechtěl se na ni

EMAN E.T.

foto S. Doležal (agentura Radosl)

jenom koukat. Božím řízením jsem v pětaosmdesátém přistál za bicíma Hudby Praha. Nejmíň dva roky jsem jim to příšerně kazil, ale díky celkem častý praxi (někdy i čtyři kšefty za měsíc), jsem se pak snad přeci jen něco naučil. S roční přestávkou s nimi hraju dodnes.

V: A jak jsi přišel k tomu, co jsem viděl na Valdětejnskym náměstí a potom v Celetný?

E: To má taky takovou svou malou minulost, asi čtrnáctidenní. Ale začala už v lednu '90, kdy jsem pomýšlel na vlastní kapelu, ve který bych se konečně úplně seberealizoval. I když mě lidi znaj hlavně jako bubeníka, dodneška se za něj nepovažuju; ani za jiného instrumentalistu. To bubnování je jen můj druhý dominantní pud, vedle toho obvyklého – rozmnožovacího. Prostě mám často polfetu se vybubnoval. Ale abych se vrátil k dotazu. V dubnu '90 jsem si postavil doprovod (basa, bicí, kytara), kupil jsem si levné klávesové vyluzovač zn. KAWAI a nacvičil první čtyři fláky, se kterejma jsme hned vylezli a na tu dobu, kdy nikdo na nic nechodil, jsme myslili docela dobře uspěli (lidi během produkce neopouštěli sál). To, co jsi viděl, bylo výsledkem malého průsvihu. Čtrnáct dní před tím, jsem měl hrát v klubu Újezd s Milejma tvářem a se svou kapelou. Vobě dvě vystoupení jsem musel vodíct. S tou první kapelou čtyři hodiny před. Měl jsem pocit, že už se nemůžu v 'Újezdě' nikdy ukázat. V té době jsem zrovna ločil demáče dalších kousků, aby se kluci měli podle čeho učit. Nestačil jsem k nim akorátem dohrát kytaru a nazpívat je a moji ženu napadlo, že bych mohl pořadatelům nabídnout takovej flaštr: puslit pásek a aspoň k němu zpívat. Nakonec jsem s tím souhlasil. Navíknul jsem na sebe vod hlavy až po paty dámský punčocháče, aby nebyla nuda a hlavně aby lidi věděli vo čem zpívám. No, výsledek mě přijemně překvapil.

V: Slyšel jsem, že to vystoupení zapůsobilo jako bomba.

E: Lidi asi čekali cokoliv, jenom ne tohle. Ale spíš si myslí, že jak tam vopíl ve čtvrt na tři ráno spali, nečekali už na nic. A právě tohle vystoupení viděli pořadatelé demonstrace na Staromáku, a tak jsem byl šťastnej, že můžu bejt nějak užilečnej. Nota bene šlo na nich taky vo mě.

V: Skládáš si všechno sám, myslí i texty, nebo s někým spolupracuješ?

E: Konkrétně v tomhle projektu je všechno moje. Muzika je vždycky vode mě. Dřív, když mě nenapadnul žádnej text, votevřel jsem některou básnickou sbírku a když se mi báseň líbila a šla napasovat na můj hudební výtvar, no... takhle jsem použil dva Baudelairy a Fránu Šramku. Hodně mi psal texty můj kamarád Mirek Palme alias FUMAS, hlavní médium 'Původního Bureše'. Dávám na hudbu i text stejný důraz. Chápu písničky i s jevištním provedením jako celek.

V: A co se týče konkrétně hraní?

E: Jeden z mých kamarádů to řekl za mě: že bych chtěl mít kapelu ze samých Emanů. Z toho vyplývá, že v rámci svých možností si nahrávám všechny nástroje sám. Jsem hroznej despota – nikdo si nesmí přidat ani notu. Je to taky důvod, proč jsem dal kapelu dohromady až po sedmi letech. Navíc, pokud jsi pozorně poslouchal písničky, tak nejsou typu – předehra, sloka, refrén, sólo, sloka refrén, konec. Taky umí kluci po čtyřech měsících jen pět kousků. Asi tak: Kapelu jsem si původně postavil proto, neboť jsem si myslí, že s doprovodem 'samých Emanů', který jedou někde z pásku, mě každej odzívne. Máme pocit, že podíl na tom měla i předcházející pražská vystoupení 'sekvencerových' kapel 'The Cassandra Complex', 'Sleeping Dogs Wake' a 'The Young Gods'.

V: Proč se v textech, které jsem slyšel zabýváš jenom prostitucí?

E: Úplně ve všech ne. Ještě se zabývám opilcema, fešákama a úchyloušema. Tyhle téma jsou však záležitostí pouze a jen tohoto projektu. Pro sebe mu říkám 'Sociální písňo'. Jinak je mý spektrum v podstatě neomezený. Ty vopízlý texty jsem jenom napsal, ale nevymyslel jsem si je. Z devadesáti procent jsem se stal jejich svědkem v oblasti Můstku a Rytířské ulice. K jednomu textu mě inspiroval film 'Katzenmacher' a jeden je ze Strašnic.

V: Nešlo by se v nich obejít bez vulgarišmů?

E: Ne. Ty lidi, vo kterých zpívám, ani jinak nemluvěj. To není obhajoba, nevímám vulgarišmus jako vulgarišmus, ale spíš jako správný citový zabarvení, který má v daném místě textu bejt. Hlavně mám tendenci zkoušet nejdřív slušný slova. Napíšu ho, zjistím, že vypadá blbě, škrtnu ho a napišu místo něj, jak ty říkáš vulgarišmus. Za vulgarišmy, a to ještě samoúčelný, spíš považuju časopisy typu REFLEX, ANNOUNCE nebo EXPRES, jejichž stránky se bud hemží samejma prsama nebo aspoň jejich inzercí. Tuhle jsem taky čet' v Lidovkách – někdo v nich citoval básníka Sýse – čtyřverší vo 'zrzavém pevnym tisku jejich stehen' ve stylu sociální realismu a myslím si, že vedle toho odstrašujícího citátu mý texty vypadaj jako holoubálka.

V: Vystoupení v Celetný bylo, jak jsi říkal, dílem náhody. Míniš se tedy vrátit k vystupování s kapelou?

E: S kapelou určitě hrát budu. Zjistil jsem, že obě dvě pódiové prezentace se od sebe diametrálně liší, v podstatě každá je o něčem úplně jinym, i když repertoár je téměř totožný. V nejbližší budoucnosti mám v plánu zdokonalit svý sóno, udělat z něj ucelenější tvar a od něj třeba i čtyři varianty, aby se brzo nevokoukal a z 'téměř totožného' repertoáru kapely přejít k 'v menší míře totožnému'. Určitě ale budu častěji vystupovat sám. A nebude to jen z 'ekonomickejch' důvodů. Na klávesy hraju teprve třetí měsíc a natolik mě zaměstnávají, že na zpěv už moc energie nezbýde. Takhle se můžu v pohodě soustředit na interpretaci a podat opravdu stoprocentní výkon.

V: Kdy tě teda bude zase možný někde vidět?

E: Když všechno dobře dopadne, tak počítám koncem září v Praze. Možná třeba na Újezdě, kde to začalo. Tím 'dobře dopadne' myslím nastávající problém: splašit někde studio, lépe fečeno peníze na jeho zaplacení, kde bych maximálně kvalitně natočil základy všech kousků, se kterejma bych chtěl vystupovat.

V: Přeju ti, aby se ti to povedlo. Dík za rozhovor.

E: Ty mně taky!

Závěrečná replika palila Štěpánu Kotovi, který s Emanem E. T. hovořil 30. července.

GLOBUS Nová prodejna firmy **GLOBUS** v Kutné Hoře, Husova 141 – vedle kamenné kašny. Otevřeno: st + pá 10 – 12 hod., 14 – 17 hod., so 8 – 12 hod.

Gramodesky (MCH Band, Půlnoc, Garáž, E. Karásek, Nos, Merta, Hutka, Asesor), knihy (Tigrid, Havel, Marčenko, Horáček, Hrabal, Vokno, Rocknoviny, Sklepniček), plakáty, grafika, keramika, obrazy...

DATART – Půjčovna compact disks & video.
Rock – pop – independent – vážná hudba.

- výběr z více než 500 CD
- možnost poslechu a konzultací
- novinky dle zájmu zákazníka

. od srpna '90 pravidelný odběr časopisů (New Musical Express, Melody Maker, Sounds, Music Week, Billboard, Rolling Stones)

- nízké půjčovné bez záloh

DATART Palác kultury, st. metra VYŠEHRAD, přízemí,
vchod č. 5; po – ne 10.00 – 20.00

PŘEDÁVKOVANÁ OPERA

Philip Glass, hudební minimalist, napsal s Allenem Ginsbergem, drogovým evangelistou první velkou operu devadesátých let - HYDROGEN JUKEBOX (Vodíková hraci skříň), trip čtyřicetiletou poválečnou historii.

O svých jednačtyřicátných narozeninách, před dvanácti lety, jezdil Phil Glass po New Yorku ještě jako taxikář. Před tím pracoval jako hotelový noční portýr, dělal nosiče zavazadel na letišti, ježábníka, stěhováka a klempíře. To byla zaměstnání, kterými si vydělával. Povoláním byl ale něčím jiným – hudebním skladatelem. Nesnil o velkých hitech v americké TOP 40 či na newyorské Broadway. Jakožto avantgardní skladatel vážné hudby nemohl očekávat ani peníze, ani slávu.

Dnes ho obdivují davy a dolary se mu kutálí k nohám. Operní chrámy, gramofonové koncerny a filmová studia se perou o jeho kompozice. Phil Glass je hvězdou americké vážné hudby. Žádný jiný moderní skladatel, který si toto označení zaslouží, není tak populární, ani zámožný.

Před dvaceti pěti lety byl devětatřicetiletý Allen Ginsberg vypovězen z Československa. Úřady našly rychle důvod k vyhoštění: Host z newyorského undergroundu se válel zase jednou v drogách. Pravý důvod byl ale jiný: Básně tohoto kulturního poety beat generation byly pro komunistickou vrchnost příliš politické. Ginsberg rýmoval Vietnam na drogy, sex a rock and roll, byl králem beatníků, ideolog pop kultury, literární idol revoluční mládeže, básnická hvězda nejenom v Americe. Dnes se Ginsberg objímá s československým spisovatelem, prezidentem Václavem Havlem. Drogy nahradil motilitou. Věří v Buddhu, sedí jako Buddha, mluví jako Buddha a jinak je už dávno zapomenutý.

Podivný páár, Ginsberg – opájající se drogový evangelista sedesátých let a Glass – střízlivý hudební minimalist osmdesátých let, se spolu sešli, aby společně napsali velkou operu let devadesátých – HYDROGEN JUKEBOX. Opera se do italského Spoleta dostala po dvou premiérách ve Philadelphii a Charlestonu a je to vlastně jedenadvacet Ginsbergových básní, o kterých kritici tvrdí, že se jedná o dílo "Walt Whitman na LSD". Ginsberg kvůli čtyřicetiletou americkou poválečnou historii, atomovou hrozbou, ruskou paranoiou, rock and rollom, volnou láskou, Vietnamem, Watergate, konjunkturou drog, ničením světa, má vidiny o Meyeru Lanskym, Nixonovi a Šáhovi, o Hitlerovi a Stalinovi, o Nassiru, Sadatovi a Arafatovi, o Noriegovi, Nancy Reaganové a Georgi Bushovi, o letě Růženě a strýčku Samovi, o Jáhvem a Alláhovi, o Buddhovi a Bohu. Ale HYDROGEN JUKEBOX je především opera Philipa Glasse aranžovaná pro šest zpěváků – policajta, lídra fotbalových vlajkonošů, domovníka, bussinesmana, automechanika, kněze – a pro komorní orchestr s dechy, bicími a elektronikou. A také Glassova hudba prohání halucinogen časem a světy, od Indie v hudebním sále, přes hymnu à capella (vokální skupina bez doprovodu nástrojů) a rock and roll až k technopopu – vše samozřejmě přísně prokomponované. Glass se nikdy neodklonil od svých začátků avantgardního minimalisty. Ani tchdy, když minimalismus vořojně zatratil: "Je mrтvý. Divadlo ho zabilo. Minimalismus znamenal, že miň je víc. Divadlo znamená, že víc je víc. Minimalismus byl chladný. Divadlo je horké."

S divadlem měl Glass vždy úspěch od doby, kdy režisér Robert Wilson proměnil svoji první operu "Einstein On The Beach" (Einstein na pláži) v barevnou, zvukovou a obrazovou podivinou. S Gandhího opusem "Satyagraha", Poeovou operou "The Fall Of The House Of Usher" (Pád domu Usherů), dílem Doris Lessingové "Die Entstehung des Repräsentanten von Planet 8" (Vznik reprezentantů planety 8), gigantickou Wilsonovou zříceninou "Civil Wars" (Občanské války) nebo "1 000 Airplanes On The Roof" (1 000 letadel na střeše) osvobodil moderní operu ze zkamenělých sálů osamělých hudebních nadšenců a předvádí ji širokému publiku.

Ovace, které takto získal, mu velká část kritiků vážné hudby nikdy neodpustila. O jeho skladatelskou práci vedou spory dodnes.

Velký kritik Samuel Lipman se posmívá: "pop pro intelektuály". Jeho kolega Michael Walsh z Timů ho naproti tomu považuje za "nejinovačnějšího současného skladatele". Glass miluje tyto jejich hádky a jednou říkal, že je rád, že má "neprátele v branži". Konečně – stále se o něm mluví a on na tom špatně nevydělává.

Také při HYDROGEN JUKEBOX, jak to má u každé Glassovy opery být, nejsou kritici vůbec jednotní. Philadelphia Daily News operu shazuje: "21 špatných básni" zhudebněných slálaninou z "boží ubohosti a Soumraku Bohů". Kritik z USA Today naproti tomu horoval, že chtěl Vodíkové dílo "poslouchat pořád dokola".

Dolárky se tedy budou zase pěkně koulet...

Jan Bielicki

z časopisu TEMPO přeložil Milič

KRITICKÁ SITUACE

"Neházet flintu do žita"

Situace nemusí být rovnou katastrofní, stačí, je-li kritická. Hlavně nepropadnout beznaději a skepsi.

Pár kamarádů pocípalo růst cynismu a bezpráví v tuzemské společnosti, pokřivení vztahů mezi lidmi a rozhodli se proti tomu něco dělat, a to muzikou. Náhoda tomu chtěla, že se někdy v druhé polovině roku 1987 seznámili na jednom z posledních koncertů kapely P. S. s jejím basákem Simonem a ten nebyl proti hrát dále s nimi. Obrys žánrové orientace a směr, kterým se chtějí členové nového tělesa KRITICKÁ SITUACE ubírat, určil jednoznačně tento, možná trochu kontraverzní názor: "Až na několik výjimek u nás nejsou žádné dobré metalové kapely. Naopak metalovými žvásty byla mládež úmyslně nasycována, aby se odvedla od undergroundu a vůbec hudby s politickým zaměřením."

Sled personálních změn postupem doby přemítl Roba od bubnů ke kytaře, čerstvě příchozí Wonid a Dan obsadili druhou kytařu, resp. bicí, na svých postech zůstali zpěvák Kratos a basista Simon. To je i stávající složení skupiny.

Soubor natočil poměrně rychle demokazety "Zejtra je nám dvacet" (1988) a "Stále na útěku" (1989), koncem letošního roku se chystá třetí kazetový komplet, v plánu je zahrnuta i účast na gramofonové komplikaci.

KRITICKÁ SITUACE rozhodně není úžasným seskupením virtuózních instrumentalistů, hadich showmanů, invenčních skladatelů a brillantních textařů. Tvorba představuje spíše střípky všedně každodenní reality, které kapela sestavuje v osobitou mozaiku vlastního vidění světa kolem nás. Ponechme zatím stranou kopu zajistě oprávněných kritických glos a oceňme především onu až úpornou snahu dobrat se podstaty výpovědi o společnosti, ve které žijeme, o tobě i o mně, jakkoliv je výsledný tvar formálně syrový a neopracovaný. Mále-li tady chuf poslechnout si tvrdý kytařový zvuk KRITICKÉ SITUACE, jež vychází z klasického punkového idiomu, zajděte si na některý z jejich koncertů. Hojně vystupují mj. s Majklovým strýčkem, Akutním ostravou, E. E. či Svobodným slovem. Hráli například i ve sklepním rockovém klubu Na poříčí. Můžete si napsat také o kopii demokazet na kontaktní adresu.

Karel Klaška

kontakt: David Bartoš, Janovského 10, Praha 7, 170 00

Chtěl bych vydávat vlastní fanzin, ve kterém by byly adresy lidí z celého světa, kteří by si chtěli vyměňovat fanziny, desky, kazety, informace, to vše za účelem poznání nezávislé hudby i všeho kolem v jiných zemích. Pokud chceš, aby i tvá adresa byla otištěna v tomto fanzinu, napiš mi. Stačí korespondák. Připíš jazyk, ve kterém chceš korespondovat.

Adresa: Ryszard Kapusta, Wojska Polskiego 5A, 36-100 KOLBUSZOWA, woj. Rzeszow, Polsko.

krátké zprávy

SPOLEČNOST PŘÁTEL ANDREJE TARKOVSKÉHO A DUCHOVNÍCH HODNOT

Existuje v Československu od dubna 1990. Pořádá valné hromady, prosazuje úplné zpřístupnění díla ruského režiséra u nás. Vydrží časopis ZRCADLO.

Zájemci o členství, pište na adresu: SPAT, Petr Soukup, Hřbitovní 255, Kolín 5, 280 00.

• • •

Navštivte nově vzniklý AB antikvariát + knihkupectví v Brně.

Adresa: Petr Bouda, Kounicova 25, Brno, 602 00, tlf: 75 08 14

• • •

GEMMA

Časopis společnosti pro harmonický rozvoj a duchovní rozměry člověka. GEMMA je časopis a GEMMA 89 je knižnice. Časopis přináší základní informace a návody, knižnice je určena těm, kteří se zajímají o tyto otázky do větší hloubky. GEMMA přináší původní práce českých a slovenských autorů i překlady nejpozoruhodnějších prací autorů zahranočních. Časopis GEMMA bude probouzet, hledat a rozvíjet skrytu podstatu každého ve smyslu 'Scito te ipsum', to jest 'Poznej sám sebe'.

Kontakt: GEMMA, Truhlářská 11, Praha 1, 110 00

• • •

PABLO DE SAX

Tak pravil Vincent

Vincent Venera je skutečná postava magické Prahy. Excentrický důchodce a mystik, vrchní šéf CIA, venušan a venerolog, virtuóz na klávesové nástroje, paranoidní schizoid, vrchol pyramidy, svatý muž. Jako malíř vráží klín do našich mladých post-modernistů (výstavy U Melouna 88, Česká alternativa 90), jako stěžejní postava rockové skupiny Sv. Vincent omračuje posluchače démonicky - satanskou hrůzností svého řevu.

Rozsah 80 stran + 12 černobílých fotografií z archivu autora.

Cena 25 Kčs

Vydala INVERZE

Knihkupci objednávejte na adrese:

Miroslav Toušek
V Jámě 4
Praha 1
110 00

tel. 22 06 12

kterak zabít čas...

15. 8. hotel STADION - Starý Plzeňec, 17.00 - 01.00 Agentura 'Zandy Playboy club' a 'Fan club Mozkové sondáže' uvádí v pořadu: Ticho de Vrahe - Underground party. Vystoupí: Židi, The Sušík, Underground Alkohol Band, Antigravitační knědlík, Gambrinus Viktora Haita a další. Pivo - kořalka - rock!
16. 8. klub 007, VŠK Strahov, Praha, 20.30 koncert: PANICO (punk - Itálie)
CCC CNC NCN (postindustriál - Itálie)
AKU - AKU (Teplice)
18. 8. Dobřany u Plzně, přírodní parket, 15.00 - 02.00 NAK + Kulturní iniciativa Dobřany uvádí 1. metalový maraton na protest proti stávajícím vyhláškám ministerstva kultury. Vystoupí: Tudor, Bettler, R. U. R. D. Securitate, Korraktor, J. I. P., DAI, Tormentor, MOR, AMON, SAX, DETTO, Terminátor.
23. 8. klub 007, VŠK Strahov, Praha, 20.30 koncert: Meathouse Chicago I. R. A. (HK) + Marabu + Excelence
25. 8. Bělá pod Pradědem, amfiteatr Kyselka, 15.00 CZECH'N'ROLL!
Vystoupí: Do řady, Zeměžluč, S P S, Mental Service
Ústí nad Labem, KD Chlumec, 19.30 koncert skupiny Oceán
28. 8. klub 007, VŠK Strahov, Praha, 20.30 reggae party: Hypnotix + Kokochod
29. 8. Plzeň, KD Šeříkova ulice, 19.00 koncert: VOLUME UNIT + Silvester Brosch
30. 8. klub 007, VŠK Strahov, Praha, 20.30 koncert skupiny Garáž
1. 9. Rotava u Sokolova, hostinec, 19.00 - 02.00 vystoupí: Akutní otrava, Beatové družstvo, Svobodný slovo, Stres, Mrazíci, Špesárt, El E, Radost, O. P. M. + možná překvapení ze SRN
- Turné anglické rockové kapely STAN RED FOX, které pořádá agentura AZYL - CICHR Sound ve spolupráci s fm. TRANSIT.
5. 9. KD Eden Praha, 19.00, 45 Kčs, předkapely: Marlene + Čínská čtvrt
6. 9. Pardubice, pořádá agentura PANAG
7. 9. Liberec, 20.30, spolu s Bobem Solomonem, pořádá agentura MAMUT
8. 9. Jihlava, letní kino, 17.00, 40 Kčs, předkapely: Čínská čtvrt, Majerovy brzdové tabulky, WC Band
9. 9. Přelouč - zahrada, 12.00, pořádá Městské muzeum Přelouč

WOODSTOCK⁶⁹ JAROCIN⁶⁹ 87 TRUTNOV⁹⁰

HUDEBNÍ FESTIVAL 31. 8. - 2. 9. 1990

KULICKY, BAD BEEF HAT, PSI VOJACI, UMELA HMOTA, CHARLIE SOUKUP, PAVEL DOBEŠ, J. J. NEDUHA - M. CHADIMA & rock and jokes EXTEMPORE band, ZBYNEK BENYSER, BOBRI, MEAD-HOUSE-CHICAGO-I. R. A., KAREL NOVOTNY, PEPA LABUS, D. A. I., DRUHE NASTUPISTE, BRIGADA OI, HALLY BELLY, PETR PINDA OUDA, ROZMAZANÉ DETI, DASA VOKATA, MAJKLUV STRYCEK, PETR LUTKA, SVATOPLUK KARASEK, IVAN MARTIN "MAGOR" JIROUS, KOKRMENT, SANOV, HOLY GUNS (Italie), GARAZ, JIM CERT HORACEK, VELVET REVIVAL BAND.
Uvadí MARTIN CHOURA, promluví faráři PAVEL POKORNÝ a SVATOPLUK KARASEK.

TRUTNOV - Přírodní kulturní areál "Na bojišti", vstupné 70 Kčs

Začátek: 31. 8. 1990 v 17.00 hodin. Pořádají Přátelé MV za podpory časopisu VOKNO a OF Trutnov.

INFORMACE A OBJEDNÁVKY VSTUPENEK: Martin Věchet, P. Holého 435, Trutnov, 541 01, tlf. 0439/7086.

Vstupenky k dostání v redakci časopisu VOKNO a v prodejně PANTON v Karlově ulici, Praha 1.

Spacáky, igelity, stany s sebou! Občerstvení zajištěno.